

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Mihaela Hură

în sertare,
timpul

VERSURI

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

CUPRINS

**...PRIMA MEA CARTE PENTRU
OAMENI MARI - *Alexandru Abdulbaki*.....7**

ÎN SERTARE, TIMPUL.....	11
DAR AZI.....	12
UN COPIL.....	13
NINGE NEBUN.....	14
PĂSTREAZĂ-MĂ.....	15
PLECARE.....	16
DEMULT.....	17
SINGUR.....	18
E TOAMNĂ.....	19
CAD VERBE.....	20
ALB AFARĂ.....	21
DOR.....	22
DE-A JOACA.....	23
MÂINE.....	24
ANOTIMPURI.....	25
POVESTE.....	26
LITERE SUB UNGHII.....	27
AM MAI RĂMAS.....	28
SIMPTOME DE MUNTE.....	29
NINSORI SPOVEDITE.....	30

CAII ALBI.....	31
PASUL EI.....	32
VREAU SĂ PLEC.....	33
NICIODATĂ.....	34
ÎNTÂMPLAȚI.....	35
VIN SĂ COLIND.....	36
ALBASTRĂ.....	37
ATÂTEA MĂȘTI.....	38
GALBEN.....	39
MOFT DE VARĂ.....	40
DRUM.....	41
SUNT NUMAI UN COPAC.....	42
AȘTEPTÂND.....	43
ASCULTĂ VÂNTUL.....	44
ȚĂRM.....	45
BUCĂȚI DE CEAS.....	46
E PĂMÂNTUL ACESTA.....	47
TOTUNA.....	48
FLOARE DE SOARE.....	49
SCRISOARE DE MINE.....	50
VIAȚĂ.....	51
DRUMURI DESCULȚE.....	53
POET.....	54
M-A VISAT UN VIS.....	55
POEZIA.....	56
ȘI IAR VINE TOAMNA.....	57
ALTUNDE.....	58
DOUĂ PLOI.....	59
ARIPI MUTE.....	60
DACĂ DUMNEZEU.....	61
EXIL.....	62
MINUTARE.....	63

ÎMI VREAU POVEȘTEA.....	64
STRĂINĂ.....	65
MI-A ÎNSERAT	66
URȘITĂ.....	67
E VREMEA PENTRU LUPI.....	69
ȘI LUMINĂ.....	70
AȘA ÎNCEPE IARNA.....	71
DEVREME	72
VINĂ.....	73
ACUM	74
EȘTI IAR COPIL.....	75
E VORBA DESPRE ALB	76
DESCÂNTECE	77
DOAR CU TINE	78
CÂND UN COPIL.....	79
BOLNAV DE PLOI	80
DESPRE CE?	81
ȘI N-AM RÂNDURI.....	82
DE EU ȘI MINE	83
DE CE SĂ FUG?	84
DE TOAMNĂ	85
MI-E MIE.....	86
FOC	87
CIREȘELE TÂRZII	88
ÎN OCHII PLOII	89
NINGE IARNĂ FĂRĂ CEAS.....	90
PRESIMȚIRE DE ALB.....	91
DE DORUL EI.....	92
CLANDESTINI.....	93
UITĂRI	94
MĂ NINGE APRILIE.....	95
ÎMPĂRȚIRE	96

PREA MULTĂ PRIMĂVARĂ.....	97
ÎN LOC DE LINIȘTE.....	98
DACĂ MĂ UIȚI	99
FĂRĂ NOI	100
IARNĂ TREZITĂ	101
CU UMBRA MEA.....	102
DE TIMP, DE TOAMNĂ	103
NU-I IARNA TA.....	104
CĂRĂRI	105
PROCES	106
GARĂ PENTRU EU	107
ÎN RĂZBOI.....	108
N-AM FOST.....	109
SE-AUDE CRĂCIUNUL.....	110
POEZIE SIMPLĂ	111
LINIȘTE.....	112

ÎN SERTARE, TIMPUL

În sertare, timpul s-a făcut departe –
nu mă mai cunoaște, nici eu nu-l mai știu,
cred că e ceva cu viață și cu moarte,
cu șotron albastru și cu alb târziu.

Agățate-n sfoara unui zmeu de ceață,
ceasurile toate s-au lipit de nori,
le mai pipăi numai umbrele pe față,
le mai caut numai urma în ninsori.

Fiecare iarnă, ca o ghilotină,
a tăiat din mine câte un sfârșit;
dar când seara-i rece, mai invit la cină
un copil în care-odată am trăit.

El a-nchis Crăciunul într-o portocală
și-n mirosul ei, copilul vine iar.
Ca să-l am cu mine când e tâmpla goală,
am pus o felie în câte-un sertar.

DAR AZI

De mâine, vom vorbi iar despre noi
și despre ce ne-am spus de-atâtea ori,
vom crește frunze în copacii goi
și luna o vom scutura de nori.

Vom comanda o vară cum n-a fost
și vom lăsa bacșiș un ieri tăcut,
vom scoate substantivele din post
să ne învețe tot ce n-am știut.

Un tribunal nebun va judeca
procesul nefirescului război,
iar inculpații – umbra mea și-a ta –
de mâine vor vorbi iar despre noi

Dar azi e ziua noastră de pustiu,
stă fiecare în tranșeea lui,
sunt goi copacii, doar deșertu-i viu
și iarna asta e a nimănu.

UN COPIL

M-a locuit odată un copil
și a făcut din mine primăvară;
mai trece prin odaia mea tiptil
când mi se pare că-i prea multă seară.

Nu știu pe unde umblă, și nici cum
se-ntoarce uneori să mă mai vadă -
i-aș scrie-n mine capătul de drum,
să-mi scoată ramurile din zăpadă.

Îl văd la geam când râsul nu mă vrea
și-n vis îl văd când noaptea e prea noapte.
Îi las mereu un loc pe perna mea
și-i simt mirosul de cireșe coapte.

NINGE NEBUN

Ninge nebun și ninge-a nebunie,
se țin de crengi copacii, să nu cadă,
în curte râde omul de zăpadă
cu cerul înghețat sub pălărie.

E-atâta alb, că ochii își pierd rostul,
își pun fular și fug în buzunare,
ninge nebun și ninge tot mai tare
și iarna-și sapă-n oase adăpostul.

Din oameni, au rămas pe drum doar pașii
în care curg lumini de felinare,
părinți așteaptă-n prag câte-o scrisoare,
în îngeri niși s-au transformat poștașii.

Întoarce luna ceasul spre chindie,
se umple apa din fântâni de stele,
lipite-n geam stau nasuri mititele -
ninge nebun și ninge-a nebunie.

PĂSTREAZĂ-MĂ

Păstrează-mă sub frunte în iarna dintre noi,
să-mi scrii în podul palmei zăpadă dezrobotă
când luna dezertează egal din amândoi
în gara atârnată de-o oră presimțită.

Ascunde-mă în iarba fugită din grădini
să-și caute răgazul în dosul pleoapei tale,
fă-mi scorbură-n cireșii uitați de rădăcini
și priponiți de-o stâncă pornită către vale.

Închide-mă-n cuvinte cu litere-albăstrui
și-n scoicile din marea cu valuri muribunde,
și-n cântecul de leagăn din frunza de gutui.
Păstrează-mă-ntr-o carte, păstrează-mă oriunde.

PLECARE

Se duce iar vara, cocorii se duc,
se stinge lumina în frunza de nuc,
își leagă merii povara și tac.
Livada-i bogată și ceru-i sărac.

În lan auriu grâul doarme stângaci,
prin somn îi trec zile cu roșu de maci
iar lame de seceri în sat se ascut
și morile-așteaptă, și cerul e mut.

Pădurea își crește copacii-soldați
de focul din sobe flămânde visați,
le curge prin crengi presimțirea de jar
și vântul îi strigă din cerul amar.

Se duce iar vara, și cade-n izvor
o umbră albastră și grea de cocor
în care un vis nu mai știe că-i viu.
Livada-i bogată și ceru-i târziu.

DEMULT

Știi, tată, a venit o toamnă
și mi-a bătut cu ploi în gând,
să i-l deschid când mă condamnă
s-aud tăcerile curgând.

Mi-a decupat din palme vara
și-a aruncat-o într-un râu
prin care trece, numai seara,
un cal nebun scăpat din frâu.

Creștea cândva în mine-o mare,
dar s-a pierdut într-un apus,
nisipul s-a ascuns în sare
și am uitat tot ce mi-a spus.

Știi, tată, iarăși toamna vine
și vara a fugit demult,
când norii m-au prădat de tine.
Și ploaia știe c-o ascult.

SINGUR

Mai stai de vorbă, Doamne, și cu mine
să-mi spui ce faci în cerul Tău ascuns,
cine te-ntreabă dacă-Ți este bine
când greul Tău rămâne nepătruns.

Te doare și pe Tine când părinții
se fac mai mici și-apoi se duc pe rând,
când aripile lor le poartă sfinții
și prin copii trec zilele plouând?

Cu cine plângi când noaptea Ți-e prea mare
și crește-n jurul Tău numai pustiu,
când curg în oameni ierni fără ninsoare
și clopotele cheamă a târziu?

Ai pus în noi și pace, și povară,
ne-ai dat fântâna-n care Tu Te vezi
și vise, să ne vindece de seară.
Dar spune-mi, Doamne, Tu la ce visezi?

E TOAMNĂ

E pace peste zare și e bine,
bucăți de toamnă cad printre scaieți;
pe insula care plutește-n mine
un cal albastru paște dimineți.

Mai bate câte-un clopot pe un munte
să cheme îngerii din cerul lor
și să-i așeze pe un colț de frunte
care-a uitat că zboru-i pentru zbor.

Lumina mai coboară în fântână
să-și odihnească ochii fără trup
și-apusul scris cu litere de mână
se-ntoarce-n streșini ca un roi în stup.

Un pui de stea se-alintă în izvoare
și se-nvelește cu argintul viu.
E toamnă și e liniște-n pridvoare,
iar umbrele de nuc nu mă mai știu.

CAD VERBE

Ție, Carmen de peste zare

Te cheamă către vară iar cărarea,
tac pietrele și doarme dus pământul
și, când se-agață de tăceri doar vântul,
în frunzele de plopi se-aude marea.

Nisipul răscolit îți crește-n pleoape
iar amintirile au gust de sare
și scoicile-au fugit din buzunare
în toamna care nu te mai încapă.

Cad verbele odată cu-nserarea,
rămân doar verile ascunse-n valuri
când pașii tăi și-ai ei vorbeau pe maluri.
În frunzele de plopi se-aude marea.